

Soli Deo Gloria

Jedině Bohu buď sláva

Leden 2024
Ročník 5, číslo 39

*Lepší je zakončení věci než její počátek,
lepší je trpělivost nežli povýšenost.
(Kazatel 7,8)*

OBSAH

Novoroční obnova v Kristu <i>M. J. Hus</i>	3
Proslavení mírností – <i>jk</i> –	5
Novoroční (Ef 3,8) <i>J. Karafiát</i>	14
V nebi nebudu cizinec <i>Ch. H. Spurgeon</i>	18
Pozdní příchody do církve – záleží na tom? <i>S. Rees</i>	19
Jak poslouchat kázání <i>Kevin Halloran</i>	26
Obsah modlitby – <i>jk</i> –	30
Zodpovědnost starších <i>C. Pond</i>	32
Připravujeme v roce 2024	35

Vydává **Spolek Soli Deo Gloria**
 Bellušova 1810/19, 155 00 Praha 5
 Odp. redaktor Jaroslav Kernal
 © Spolek Soli Deo Gloria
www.solideogloria.cz
kernalj@solideogloria.cz
 Č. účtu 2602365989/2010 (Fio)
 Vychází měsíčně.
 Ev. č.: MK ČR E 24450
 Tisk: Expressta s.r.o.,
 Martina Granca 3615/15
 841 02
 Bratislava
 Slovensko

SOLI DEO GLORIA

Nauč nás počítat naše dny, ať získáme moudrost srdce. (Ž 90,12)

Začátek každého nového roku je pro nás určitou výzvou. Pokaždé se díváme dopředu a někdy jsme plní optimismu a díváme se s nadějí, jindy – a taková doba je zdá se nyní – se díváme spíše s obavami, ne-li přímo se strachem, co ten další rok zase přinese. Nicméně jako ti, kdo patří Pánu Ježíši Kristu bychom se měli učit dívat se s moudrostí a s bázni před Bohem. Prosit Pána, aby nás učil počítat naše dny, ať už nás čeká rok těžký nebo spíše radostný, protože to podstatné je, zda budeme v tom dalším roce chodit před Bohem v bázni a v pokoře.

Modlím se za to, aby vám, milí čtenáři, také toto číslo pomohlo v hlubším poznání Pána Ježíše Krista, jeho díla, jeho vlády nad tímto světem, jeho blízkosti i požehnání, která z jeho milosti můžeme zakoušet.

Kéž vás Pán zahrne hojností své moudrosti a svého pokoje v celém tomto roce.

Jaroslav Kernal

NOVOROČNÍ OBNOVA V KRISTU

Jan Hus

„Když uplynulo osm dní ...“ (Lk 2,21), to jest, až bude dovršeno právě sedm dní, sedm věků a nastane osmý, v to zahrnutý den vzkříšení mrtvých, jakmile skončí tento svět, který probíhá v sedmi dnech, „nastal čas k obřízce“, osmého dne po vzkříšení.

Již zde bude obřezán ode všech běd tohoto světa a na věky jsa oslaven, bude v slávě obřezán od každé bídy: od hanebnosti, od mrzkosti a od těžkopádnosti. Neboť ač byl zde těžkopádný, až bude oslaven, promění se v svrchovaně hbitého, takže v okamžení vstoupí na nebesa – není překážka, která by se mohla postavit do cesty oslaveným tělům. Bude obřezán od hanebnosti, neboť nebude nic hanebného u kteréhokoliv svatého, ale všechno se bude na něm každému líbit jak na těle, tak i na duši, vždyť i když jsou zde na zemi nehezcí, tam na věčnosti zkrásnějí. Za druhé, bude obřezán od těžkopádnosti, neboť nabude tělesné hbitosti, dále od mdloby, kdo byl silný, též od služebnosti, protože nebude již nikomu ve službě podřízen, leda Bohu, od slabosti a od krátkosti života, neboť již bude živ na věky.

To uvažující, nejmilejší, zbavme se zde jako obřízkou svých hříčů, neboť pak nezůstane ani poskvrny jak na duchu, tak na těle. Nikdo nebude těžkopádný či slabý, tam nebude bolest ani slabost. Až se tak jakoby obřízkou očistíme, získáme život věčný. Údělem nám bude pravý opak všeho předešlého: předně krása – každý bude krásnější než slunce, za druhé hbitost, za třetí statečnost, neboť ho nic nezadržít, aby nevešel do království nebeského, nikdo nebude silnější než ty, za čtvrté, svoboda, za páté, rozkoš, za šesté, zdraví a za sedmé, dlouhověkost, neboť to vše budeš mít bez konce. A takové tělesné dary případnou tomu, kdo zde bude jako obřízkou očištěn od hříčů. V ohledu duchovním pak to bude předně moudrost, že vše poznáš, za druhé, přichylnost, že všichni budou tvými přáteli, za třetí, svornost, protože nikdo nebude proti tobě usilovat o nic jiného a opačného,

totiž o nic zlého, za čtvrté, čest, poněvadž tě Bůh poctí přede všemi, za páté, moc, nikdo tě nepřemůže, za šesté, jistota, protože nikomu se nezachce s úspěchem proti tobě něco podnikat, a radost, protože v tom všem se budeš věčně radovat. A na věky se tak povede v duši těm, kdo se očistí ode všech hříchů.

Chceš-li to podniknout, musíš se zároveň se mnou varovati hříchů. Poněvadž však je dnes Nový rok, proto vám do nového roku připomínám onen verš Jeremiášův 4,3: „Zorejte si úhor, nesejte do trní“, tj. do hříchů, očistěte se jako obřízkou před Bohem a odhodte předkožku ze svých srdcí. Chceš-li však sít, dobré skutky konaje, do trní, děláš marnou věc. A proto dí apoštol Efezským 4,23–24: „Obnovte se duchovním smýšlením, oblečte nové lidství.“ Mějte dobrou žádost a přijměte Ježíše. Jaká bude vaše odměna? Zajisté: Dám vám nové léto. Nechť je Ježíš svým bojovníkům nejštědřejším králem, žákům nejlepší učitelem, který vás naučí veškeré pravdě a sdělí vám, jakým způsobem, poznávající pravdu, mohli byste si k němu zjednatí přístup, nechť je pannám nejkrásnějším a milování nejhodnějším jinochem, vdovám nesmrtelným manželem, kdyby se v duchu obnovily, manželům svědkem, poněvadž potvrzuje jejich manželství, že se oba mají v Kristu snoubit, dále nechť je Ježíš prodavačem kupcům, kteří chtějí koupit milost, království nebeské: dejte hříchy své a dá vám svou milost, dejte dobrou vůli a koupíte Spasitele. Ježíš je nejlepší biskup – dozorce duší, nikoliv vojenského ležení aneb peněz. Ježíš je sluhům nejlaskavějším pánem. Nezatíží tě příliš prací, toliko ti uloží: zanech hříchu a miluj ho (Krista) nade vše. A tak budeš v bezpečí, kamkoliv se obrátíš, buď na moři, nebo na zemi. Ježíš je hříšníkům odpustitel nejochotnější.

Rozdělte se tak o Pána Ježíše, abyste ho nedali za věneček, ale začněte ještě dnes dobře živi být bez hříchů. Připravíme-li se tak my všichni, jistě si zasloužíme v tomto novém roce mít Ježíše Krista ve svém majetku. A tak dnes na začátku roku dobře začněme a skončíme v blaženosti, kterou nám dopřej Ježíš Kristus!

Z kázání na den Obřezání Páně 1. ledna 1411.

PROSLAVENÍ MÍRNOSTÍ

Jaroslav Kernal

Milí přátelé v Kristu, jsem vděčný za to, že jsme se mohli sejít v tomto posledním dni roku 2023 k tomu, abychom společně uctívali našeho Boha a Spasitele Ježíše Krista. Dnes půjdeme k jednomu prostému, ale velmi mocnému verši z Písma, do listu Filipským:

■ *Vaše mírnost ať je známa všem lidem. Pán je blízko. (Fp 4,5)*

Když jsem přemýšlel nad tím a modlil se za to, co by bylo nejlepší pro nás jako jednotlivce i jako sbor, čím shrnout uplynulý rok a jak se povzbudit do roku přicházejícího, stále více mi rezonoval tento text. V posledním půlroce mě Pán vede k tomu, abych se více zaměřoval na pokoj, z Božího slova ke mně hodně promlouvá o pokoji a stále znovu mi přicházejí na mysl verše jako například:

*Blaze těm, kdo působí pokoj, neboť oni budou nazváni syny Božími.
(Mt 5,9)*

A tak usilujme o to, co slouží pokoji a společnému růstu. (Ř 14,19)

Bůh nás povolal k pokoji. (1K 7,15)

Ovoce Božího Ducha však je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání ... (Ga 5,22–23)

*Usilujte o pokoj se všemi a o svatost, bez níž nikdo nespatří Pána.
(Žd 12,14)*

Ovoce spravedlnosti sklídí u Boha ti, kdo rozsévají pokoj. (Jk 3,18)

Odvrať se od zlého a čiň dobré, hledej pokoj a usiluj o něj. (1Pt 3,11)

Vidím to jako něco velmi důležitého v dnešní době. Asi to tak je v podstatě vždycky, že jako jednotlivci procházíme nejrůznějšími tlaky a těžkostmi, kdy potřebujeme více usilovat o pokoj, ale v současnosti jsou tyto tlaky v celé společnosti. Ve Zjevení čteme o jezdcí, který byl vyslán, a obdržel moc odejmout zemi pokoj. A skutečně to vypadá, že v posledních

letech Bůh odňal zemi pokoj. Vidíme nepokoj po celém světě. Doba kovidu ho vystavila na světlo a od té doby nepokoj pokračuje. Studie vědců *Národního ústavu duševního zdraví* v říjnu r. 2023 uvedla, že až 40 procent žáků devátých tříd základních škol vykazuje známky střední až těžké deprese, a 30 procent známky úzkosti. A i u dospělých došlo mezi lety 2011 až 2021 k dvacetiprocentnímu nárůstu depresí a úzkostí. Ale neměli bychom se tomu divit. Boží slovo to říká:

■ „*Nemají pokoj svévolníci,“ praví Hospodin. (Iz 48,22)*

A když Pavel popisuje hloubku lidské zkaženosti, říká, že „nepoznali cestu pokoje“ (Ř 3,17). Proto chci, abychom dnes spolu přemýšleli o mírnosti, která úzce souvisí s pokojem a je od něj neoddělitelná. Mírnost, o které mluví Písmo, má svůj zdroj, svůj kořen, své základy právě v Božím pokoji, který převyšuje každé lidské pomýšlení a který prostupuje nejenom naše mluvení a naše jednání, ale také naše smýšlení a má dopad na naše postoje a na celý náš život. Podíváme se tedy především na to, že mírnost pochází od Boha a znamená to následovat Krista po jeho cestě a růst do jeho podoby. Dále se podíváme na to, že mírnost znamená vyhlížet Pána Ježíše Krista, očekávat ho, což také jinými slovy znamená čerpat od něj, být v něm a s ním. A nakonec se dostaneme k tomu, že mírnost znamená reprezentovat Krista, což je povolání každého křesťana. Křesťané mají být známi, proslavení svou mírností.

I. Mírnost znamená následovat Krista

Podívejme se nejprve na to, co vlastně ta mírnost, o které mluví Písmo, znamená. To slovo je v originále použité jenom pětkrát v celém Novém zákoně, takže se můžeme rychle podívat na ta místa, abychom ze samotného Pisma a ne z lidských výkladů a výmyslů viděli, jak Duch svatý používá toto slovo. A můžeme také porovnat nejrůznější překlady, protože i to nám ukáže na škálu významů, jak jim rozuměli jednotliví překladatelé Božího slova. I to nám může pomoci lépe porozumět tomu, co po nás Bůh chce, když nás slovy Pavla nabádá, aby naše mírnost byla známá všem lidem. S dodatkem, že Pán je blízko. Studijní překlad zde

používá stejné slovo jako ekumenický, ale všechny ostatní překlady zde mají jiné slovo: *umírněnost* (Pavlík), *ušlechtilost* (Petrů), *povolnost* (Žilka), *středmost* (KRAL), *vlídnost* (B21). To je poměrně široký rozsah toho řeckého slova (*epieikés*). Dále Pavel toto slovo používá, když popisuje vlastnosti, které musí mít starší církve:

■ ... *ne pijan, ne rváč, nýbrž vlídný, smířlivý, nezištný. (1Tm 3,3)*

Ekumenický překlad a B21 zde překládají toto slovo slovem *vlídný*. Petrů, Žilka, KRAL a ČSP slovem *mírný* a Pavlík používá slovo *umírněný*. Anglický kazatel 18. století John Gill píše, že člověk, který je zde popsán „trpělivě snáší všechny výtky a křivdy, snáší urážky a vzdává se toho, co mu náleží, místo aby se hádal a útočil; kdo je trpělivý ke všem lidem a není tvrdý k těm, kdo se provinili, ale je mírný, mírný a laskavý ve svých výtkách, pokáráních a napomenutích.“ Je to popis staršího církve, tedy zralého a zbožného křesťana. Je to vlastnost, ve které by měli růst všichni křesťané, protože všichni jsme povoláni k tomu, abychom byli zralí. Ne všichni budeme stejně obdarovaní, ale toto není dar, nýbrž věc charakteru. A v tomto smyslu je použité toto slovo i na dalším místě:

■ *Ať nikoho nepomlouvají, ať se nepřou, jsou mírní a vždycky se ke všem chovají vlídně. (Tt 3,2)*

Tady je napomenutí, které je určené všem křesťanům (v. 1). A znovu je tu škála českých překladů: *umírnění* (Pavlík), *přívětiví* (Petrů, KRAL), *povolní* (Žilka), *laskaví* (B21) a *mírní* (ČSP).

Petr používá toto slovo, když mluví o pánech, jimž křesťané slouží. Někteří z nich mohou být dobří a *mírní* (1Pt 2,18, E, Petrů, KRAL, ČSP), *vlídní* (Žilka, B21), *umírnění* (Pavlík). Jako protiklad k takovým pánům uvádí pány *zlé, tvrdé, zlostné, přísné*. Tato místa nám ukazují, že v mírnosti se snoubí pokoj s milosrdenstvím, jemnost se shovívavostí. Křesťan by neměl být tvrdý, drsný, netolerantní a neshovívavý člověk.

Poslední místo, kde je toto slovo v Novém zákoně použité, mluví o moudrosti. Jakub popisuje moudrost, která je shůry (Jk 3,17). Taková moudrost je především čistá, dále mírumilovná, *ohleduplná* – to je to

řecké slovo, které je zde takto přeložené. Není bezohledná a bezcitná, ale je citlivá a laskavá. Tento text nám ukazuje, že mírnost souvisí nejenom s pokojem, ale také s moudrostí, a to obojí pochází od Boha.

Také mírnost je od Boha. Taková mírnost odmítá odplácet stejnou mincí, projevuje ochotu ustoupit a trpělivě bere ohled na slabost a tápání, které jsou vlastní padlému stavu člověka, má porozumění pro to, že lidé chybují, hřeší a někdy dokonce provokují. Tato mírnost je součástí charakteru a jde ruku v ruce také s tichostí a laskavostí, s dobrotou a láskou. Můžeme to shrnout tak, že toto slovo popisuje člověka, který netrvá na každém právu a detailu nějakého zákona nebo zvyku, nýbrž je ústupný, mírný, laskavý, zdvořilý a tolerantní. Každý je rád v přítomnosti takového člověka. Není to farizeus, který cedí komára, ale přitom polyká nečistého velblouda (Mt 23,24), který odevzdává desátky z máty, kopru a kmínu (Mt 23,23), ale uvnitř je plný hrabivosti a chtivosti (Mt 23,25).

Takový charakter je možné vybudovat jenom na cestě následování Pána Ježíše Krista. On je dokonale spravedlivý, svatý a čistý a současně je také plně milosrdný, soucitný a pokojný. On je pravda a on je také láska. On je ten, kdo má v ohavnosti falešné váhy a cinknuté závaží, ale on také odpouští hříšníkům, kteří se neodvažují kvůli své hříšnosti pozvednout oči vzhůru, bijí se do prsou a prosí o Boží milosrdenství a slitování. Pán Ježíš nedolomí nalomenou třtinu a neuhasí doutnající knot (Mt 12,20). Je jako vinař z Pánova podobenství, za kterým přišel majitel vinice kvůli fíkovníku, který už po tři roky nevydal žádné ovoce. Majitel řekl vinaři, aby ho vyťal. Proč by měl kazit tu dobrou zem. Ale vinař mu řekl: „Pane, ponech ho ještě tento rok, až jej okopám a pohnojím. Snad příště ponese ovoce; jestliže ne, dáš jej porazit“ (Lk 13,8–9).

Chceme-li mít Pánovu mírnost, musíme znát jeho blízkost. A to se neobejde bez blízkého vztahu s Ježíšem Kristem. Jestliže někde vidíte opravdovou mírnost, můžete si být jisti, že tam najdete společenství s Kristem. A jestli chcete být mírní, jako byl náš Pán, nepůjde to bez toho, abyste s ním strávili čas – čas v Božím slově, čas na modlitbách, čas v rozjímání a připomínání si Božích slibů – ne čas připomínání si svých skutků nebo svých zásluh nebo poměřování se s druhými (pamatujte na toho farizea v chrámě, který se modlil modlitbu lepšočlověka, který není jako ten celník vzadu) – je to čas zaměření se na Krista a ne na

sebe. Nejde o to pitvat se v sobě, ale spočinout v něm. A on v nás potom udělá svou práci. Jedním z výsledků, který je viditelný, je mírnost.

II. Mírnost znamená očekávat Krista

Ukázali jsme si, co mírnost znamená, jak jí máme rozumět. Ukázali jsme si, že abychom byli mírní, musíme být v Pánu, v jeho blízkosti, čerpat od něj, učit se z jeho Slova, následovat ho a hledat ho. A podívejte se, co říká náš text – mluví se tu o tom, že Pán je blízko. Je to trochu zvláštní věta. Nikoliv sama o sobě, ale je zvláštní, v jakém kontextu ji Pavel použil a proč ji vložil právě sem. Předchozí verš mluví o tom, že se máme radovat. Tak začíná čtvrtá kapitola. A třetí končí tím, že očekáváme příchod Pána Ježíše Krista. Proto se máme radovat. Potom (Fp 4,2–3) Pavel napomíná Euodii a Syntyché, dvě ženy, které měly mezi sebou nějaký spor, a vede je k tomu, aby se usmířily. A znovu připomíná křesťanům, aby se radovali v Kristu. A dodává, že máme být mezi lidmi proslaveni svou mírností, přinášáním pokoje a požehnání mezi ostatní. Jak pokračuje?

Netrapte se žádnou starostí, ale v každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu. A pokoj Boží, převyšující každé pomyšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši. (Fp 4,6–7)

V jakém slova smyslu je tedy Pán blízko? Je to povzbuzení nebo varování? Je to povzbuzení k radosti a mírnosti? Buďte všude známi svou mírností, svou laskavostí a dobrotou, protože Pán je blízko a z jeho plnosti můžeme čerpat a dávat druhým? Nebo je to napomenutí? Možná to tak ve světle sporu Euodie a Syntyché opravdu je. Dejte si pozor na to, jak žijete, křesťané, protože Pán je blízko. Není daleko od nikoho z nás. Nemůže dělat, že nevidí naše spory, rozdělení, hádky, povýšenost, přezíravost, pýchu, sobectví, lpění na titěrnostech, kvůli nimž jsme ochotni poslat druhé do ohnivého pekla! Pozor na takové jednání, na takové smýšlení, na takový postoj! Pán je blízko.

Nebo je to pomocná ruka, která se k nám natahuje, když se na nás valí všemožné starosti a možná také těžkosti, které pramení z našich sporů a hádek s druhými a Pán nás chce povzbudit, abychom se nebáli

vložit všechno na něj, protože on je blízko, on ví dobře o tom, v jaké jsme situaci, jaké bezpráví, křivdy nebo pronásledování zakoušíme, a chce, abychom věděli, že je blízko. Že u něj můžeme hledat útěchu i pokoj. Že k němu musíme jít, protože není vzdálený, a kromě toho, je každý den blíž k tomu, že znovu přijde na tento svět. On je blízko. Jeho příchod je blízko – každý den je o den blíž. A i když neznáme přesný čas jeho příchodu, chceme být připraveni a nechceme být zastiženi jako ti, kdo byli nevěrní, jako ti, kdo zakopali své hřivny, jako ti, kdo místo toho, aby sloužili svým spoluslužebníkům, je začali bít a nedávali jim to, co je spravedlivé. Chceme slyšet z Pánových úst ta úžasná slova: „Dobře, služebníku věrný, vejdi do radosti svého Pána.“ A proto si musíme připomínat, že Pán je blízko, abychom neustále žili ve světle jeho brzkého příchodu. Jenom to nás totiž udrží v bdělosti, jenom to nám umožní zapírat sebe sama, brát na sebe kříž, který se nám vůbec nechce nést – ale když víme, že Pán je blízko, ještě na krátký na okamžik se zakousneme a opřeme se do toho. Jsme jako závodníci v cílové rovince. To, že cíl je na dohled, neznamená, že mohu přestat závodit – je to přesně naopak! Nyní musím vynaložit ještě víc úsilí, napnout všechny své síly, opřít se do toho, protože jsem vběhl do cílové rovinky. Pán je blízko. Ještě krátký čas a budeme s ním, v jeho svatě a slavné přítomnosti. A nezáleží na tom, jestli se dočkáme jeho příchodu nebo ne. Protože důležité je, že je blízko. A právě odtud čerpáme všechnu svou sílu pro život v tomto světě.

V době apoštola Pavla nebyl na zemi ráj, ale podle jeho vlastních slov nastaly zlé časy (2Tm 3,1nn). Proto se náš pohled upíná ke Kristu a k jeho příchodu. Když se totiž zaměříme na něj, na Pána samotného, na jeho slávu, na jeho velikost, na jeho svatost, spravedlnost, na jeho dílo na kříži Golgoty a na jeho soud, který bude následovat po jeho druhém příchodu, nemůžeme už dál žít v tvrdosti, v nemírnosti, nemůžeme chtít dál vyvyšovat sebe. Takhle budeme proměňováni jeho mocí.

Ale musíme sem zařadit také varování. Dnes je mnoho křesťanů, kteří řeší otázku Pánova druhého příchodu, přesto na nich nevidíme příliš mnoho mírnosti – opak je mnohem častěji pravdou. Když nevěříte všem detailům přesně tak, jako oni, tak vás rychle odsoudí a leckdy dokonce tak, že vás jsou schopni označit za nevěřící. To není vyhlížení Pánova blízkého příchodu, to není uvědomění si toho, že Pán je blízko

– to je lpění na detailech a lidská pýcha, které jsou schované za zbožnou frází druhého příchodu Pána Ježíše Krista. Je to tentýž problém, jaký měli farizeové, jak jsem o tom mluvil před chvílí. Víte, že Pán je blízko? Skutečně si to uvědomujete? Všechnu tu slávu a všechnu tu moc a s ní spojenou hrůzu soudu? Pán Ježíš je blízko a přijde brzo, ale ne tak, jako při svém prvním příchodu.

Tehdy přišel do světa, aby hledal a spasil, co zahynulo. Ale s jeho druhým příchodem skončí čas milosti pro všechny, kdo v něj neuvěřili a nastane hodina soudu. Bůh buď milostiv jejich duším. Kéž by Bůh byl v tomto směru milostiv i nám. Kéž bychom byli lidmi, kteří vyhlížejí brzký příchod Pána Ježíše Krista a těší se na něj. Takoví budou skutečně vynikat svou mírností mezi všemi lidmi, budou jí proslavení, protože jejich životem bude skrz na skrz pronikat Pán Ježíš Kristus. Což nás vede k poslednímu bodu dnešního kázání:

III. Mírnost znamená reprezentovat Krista

Viděli jsme, že mírnost znamená následovat Pána Ježíše Krista, protože nikde jinde a u nikoho jiného se nemůžeme naučit takové mírnosti, jaké se naučíme u něj. Mírnost také znamená vyhlížet Krista, očekávat jeho druhý příchod. Takže mírnost je otázkou naší vůle, když se vydáváme na cestu následování Ježíše. Mírnost je také otázkou naší víry, když vyhlížíme druhý příchod Pána. A mírnost je také věcí našeho jednání – má být známa všem lidem, což ukazuje na to, že se musí projevovat praktickým způsobem. A v tomto smyslu reprezentujeme Pána Ježíše.

Podívejme se tedy nejprve na *rozsah* našeho jednání – týká se všech lidí. To je rozsah našeho působení. Není zde žádná skupina, které by se to nemělo týkat – třeba skupina šéfů v práci, nebo manželů nebo manželky, rodičů, učitelů, některých spolužáků nebo některých spolupracovníků či spoluobčanů. To, k čemu nás tady vede Boží slovo, se týká všech lidí. Není žádná skupina lidí, kterou bychom mohli pomlouvat (třeba katolíci nebo liberálové), nebo se kterou bychom se mohli hádat (třeba svědkové Jehovovi), kde bychom nemuseli být mírní nebo se nemuseli chovat vlídně. Vaše mírnost ať je známa všem lidem! To

je rozsah našeho jednání. To cíl naší misie. Pán nás posílá, abychom „šli do celého světa a kázali evangelium všemu stvoření“ (Mk 16,15).

Toto je rozsah našeho poslání. Jaký je obsah našeho poslání? K čemu nás vede tento verš? Mohli bychom ho shrnout slovy, že máme být těmi, kdo působí pokoj. Tomu má odpovídat všechno naše jednání. Žádné pomluvy, žádné rozepře, mírnost a vlídnost. Přesně to je způsob jednání Pána Ježíše Krista. Izajáš o něm prorokoval a Pán ta slova naplnil. Slova, která budu číst, byla prorokována o Kristu a byla naplněna na něm, ale za těmi slovy můžeme úplně stejně vidět také Boží děti, protože o nich platí, že kdo říká, že v Kristu zůstává, musí žít tak, jak žil Kristus (1J 2,6):

Hle, služebník můj, kterého jsem vyvolil, milovaný můj, kterého si oblíbila duše má. Vložím na něho svého Ducha. A vyhlásí soud národům. Nebude se přít ani rozkřikovat, na ulicích nikdo neuslyší jeho hlas. Nalomenou třtinu nedolomí a doutnající knot neuhasí, až dovede právo k vítězství. A v jeho jménu bude naděje národů. (Mt 12,18–21)

To je Pán Ježíš Kristus. Ale to je také popis života křesťana. To je mírnost a laskavost v praxi. Moji milí, ta slova nás usvědčují a zahanbují. Ta slova odhalují hloubku naší hříšnosti a zkaženosti. Právem Písmo popisuje naše ústa jako „hrob otevřený“ (Ř 3,13–14). Právem musel Pavel napsat křesťanům na Krétu a spolu s nimi také nám: „Ať nikoho nepomlouvají!“ (Tt 3,2).

Jak ubohá jsme to stvoření! Jak těžko ovládáme svůj jazyk. „Ať se nepřou“, dosl. ať jsou pokojní, nebojovní. Nejen, že nemáme vyhledávat konflikty, ale máme je smířovat, tedy působit pokoj. V knize Přísloví čteme, že je šest věcí, které Hospodin nenávidí a sedmá je mu ohavností (Př 6,16–19). Tou sedmou je *ten, kdo vyvolává mezi bratry sváry*. Opakem je smířlivost, mírnost. To slovo varuje před hádavostí.

Služebník Kristův se nemá hádat, nýbrž má být laskavý ke všem, schopný učit a být trpělivý. Má vlídně poučovat odpůrce. (2Tm 2,24–25)

Vaše mírnost! Čím jste známí mezi lidmi? Je to mírnost? To slovo muselo být pro tvrdé Řeky na Krétě, stejně jako pro Římany ve Filipech, což bylo místo, kam odcházeli mnozí vysloužilí legionáři. Byli zvyklí bojovat,

prosazovat se, jejich vzorem byla autorita, moc, síla, dneska bychom řekli ostré lokty. Ale mírnost? Jemnost? Laskavost? Vlídlost? Možná jim to znělo přímo odpudivě! Nicméně nesmíme zaměňovat mírnost za zbabělost nebo ušlápnutost. Dobrým vzorem nám může být Mojžíš, který se směle postavil faraonovi, ačkoliv je psáno, že byl nejpokornějším ze všech lidí. Vzorem je nám Pán Ježíš, který byl tichý a pokorného srdce a přece si upletl bič a vyhnal směnárníky a prodavače z chrámu. Byl odvážný a silný, nedovolil znesvěcovat Boží dům, ale zároveň byl jako beránek, který se nechal odvést na porážku. Na něj se musíme dívat a od něj se musíme učit. Laskavost, vlídlost, dobrota, tichost, mírnost, pokoj, láska – to je ovoce Ducha svatého (Ga 5,26), což je velkou nadějí pro každého z nás. Kdyby to totiž bylo na nás, budeme naprosto zoufalí. Ale dobré skutky jsou ty, které působí Bůh skrze nás mocí svého Ducha. Skrze Boží slovo, skrze církev, skrze okolnosti, lidi, situace pracuje v našich životech a pomalu proměňuje náš charakter. A před oči nám staví vzor Pána Ježíše Krista, podle něhož potom jednáme.

Víme, že s náboženskými pokrytci Pán Ježíš někdy (ale ne vždycky) jednal tvrdě a byl ochoten jim říct takové věci, které si za rámeček nedali. Ale přesto nebyl známý jako revolucionář nebo odbojník, tvrdák nebo pan neústupný či nekompromisní. Jeho mírnost byla známá všem lidem, proto ho všichni neustále vyhledávali, proto toužili po jeho přítomnosti, proto ho chtěli vidět jako malý Zacheus, nebo se s ním setkat, i kdyby to mělo být pod rouškou tmy, jako to udělal Nikodém.

Moji milí, modleme se za to, abychom v tom roce, který je před námi, byli známi svou mírností, aby u nás lidé nacházeli otevřené ucho i srdce, laskavé slovo a pravdu vyřčenou v lásce, která je přivede k Pánu Ježíši Kristu. V tomto světě nic takového není. Je to přesně naopak – v tomto světě je mnoho tlaků, hádek, rozporů a rozkolů, mnoho věcí, které vedou k tomu, že se lidé hrouťí. Kéž jsme těmi, kteří přinášejí pokoj, neboť ti, kdo ho rozsévají, sklídí u Boha ovoce spravedlnosti (Jk 3,18).

Jak kdo rozsévá, tak bude sklízet. Tak jako zemědělec nemůže čekat, že sklídí řepu, když zasel obilí, tak ani mi nemůžeme očekávat, že budeme žít pokoji, když nepůsobíme pokoj. My sami tolik toužíme setkat se s mírností, nemáme rádi hádky, tvrdost, střety, konfrontace. Proto nečiňme druhým to, co nechceme, aby činili oni nám (Mt 7,12).

NOVOROČNÍ (EF 3,8)

Jan Karafiát

Mně, daleko nejmenšímu ze všech bratří, byla dána ta milost, abych pohanům zvěstoval nevystižitelné Kristovo bohatství. (Ef 3,8)

S tímto textem si přejeme začínat tento Nový rok. My všichni bychom si přáli v roce devatenáctistém desátém něco vzácného, co jsme dosud v životě neměli. Nu, milí přátelé v Kristu, to jde, to je úplně možné. Je zde ono nevystižitelné bohatství Kristovo, to nejvyšší na světě. Vedle této největší věci na světě tu máte toho nejmenšího: „Mně, daleko nejmenšímu ze všech bratří, byla dána ta milost, abych pohanům zvěstoval nevystižitelné Kristovo bohatství.“

A tu bych rád vytkl tři věci, a sice tak, že to třetí je závěr z prvního a druhého.

I. Pohledte především na svaté Boží

Představte si, že ty svaté Boží dobře znáte. Jací jsou ti, kteří chápou to nevystižitelné bohatství Kristovo? To jsou všechno malí lidé, menší a menší lidé, a nejmenší lidé. Ti Boží svatí, kteří to bohatství Kristovo chápou, že jsou malí lidé? Ano, ti svatí Boží jsou malí lidé. A kteří jsou menší, ti to nevystižitelné bohatství Kristova chápou lépe, a nejlépe je chápou ti, kteří jsou nejmenší.

Nu, zdalipak můžeme to nevystižitelné bohatství Kristovo chápat i my?

Všichni svatí Boží je chápou, protože jsou malí, menší a nejmenší. Rád bych na to položil důraz, abyste si nepředstavovali, že v Novém roce dojde na něco lepšího, když nedojde na to první. Pán Bůh v Novém roce nebude měnit své způsoby! Budeme-li malí, můžeme to chápat i my.

Ale teď namítnete, že žádné svaté neznáte. Máte přirozeně pravdu. Ó, kéž byste to už viděli, že na světě není žádný svatý, protože jsme všichni tělo narozené z těla, které se uchýlilo, a je učiněné napořád neužitečným! Není, kdo by činil dobré a nehřešil, není ani jeden! Všude

samý hřích! Nu, jak by tu byli svatí lidé? To, co povídáte, je přesná logika, logika železná. Ano, ty věci se mají ještě jinak, než je chápete. Vy to a to uznáváte za hřích, ale to a to pokládáte za slušné a zřízené. Ale myslíte si, že ty slušné věci budu pokládat za vzácné, jsem-li probuzeným člověkem? Ne! Na těch přirozených slušných a zřízených věcech není nic vzácného. A tak jdeme do Nového roku jako přirození lidé. Nikde není žádný svatý.

Ale Pán Bůh je tu a svatost tu je také, a co je takové, jaký je on, to je svaté. Všechno, co dělá, je svaté. Ale kdo tomu rozumíme? Přirozeně ani jeden. Představte si, že jste slepí. Můžete mi povídat, co je černé a co bílé? Vy to jen slýcháte, že věci jsou černé a bílé, ale ze zkušenosti nevíte nic. A když mluvím rád o jeho lásce, kdo tomu porozumí? Vy nerozumíte, protože jste takoví, jací jsme přirozeně všichni. A když rád mluvím o jeho milosrdenství, tedy o veliké lásce, kterou si nezasluhuji, kdo to pochopí? Přirozeně nikdo. Přirozeně si pro Boží milosrdenství nikdo nepůjde, protože jsme ne malí, ale příliš velicí.

Ale když si Pán Bůh bude přát, abyste poznali jeho milosrdenství, tak to pochopíte. On si přeje mít s námi přelaskavé obecenství. Ale jak bych s ním mohl mít obecenství, když jsem tak veliký? Když však pošle svého svatého Ducha, pak se stanete malými. Hrůza Páně vás obejde a všichni zkrotnete a vidíte všechno, co je na vás nepěkného. K čemu to je? To není na to, abyste zůstali takoví, jací jste. To je na to, aby vám zjevil své nevystižitelné bohatství. Otevřete si, prosím, Matouše 11,25: „V ten čas řekl Ježíš: ‚Velebím, tě Otče, Pane nebes i země, že jsi ty věci skryl před moudrými a rozumnými a zjevil jsi je maličkým.‘“ Jakým maličkým? Nu, těm malým lidem. Takovým malým lidem, jací jsou vypsáni v žalmu 131, ač jsou to staří lidé. „Nemám, Hospodine, domýšlivé srdce ani povýšený pohled. Neženu se za velkými věcmi, za divy, jež nevystihnu, nýbrž chovám se klidně a tiše. Jako odstavené dítě u své matky, jako odstavené dítě je ve mně má duše.“ To je ten malý člověk. Když jsi dotčený Duchem svatým, již jsi malý sám u sebe. To je navlas totéž, co řekl Pán Ježíš v noci Nikodémovi: „Vy se musíte znovuzrodit, všichni musíte být o mnoho menší!“

Ale nač nás Pán Bůh uvádí do takového stavu maličkosti? Na to, aby vám zjevil své nevystižitelné bohatství, že v plnosti času půjde on sám, aby pomohl, aby podal důvody, proč s takovým člověkem, jaký

je, tak přelaskavě zachází. On tu byl v našem těle, náš hřích vnesl na kříž. Každý ten maličký okouší, že krev Krista Ježíše, Syna Božího, jej očistuje od každého hříchu.

Kdo to chápe? Ten malý, který to potřebuje. Už bez něho nemůžete být. Jestli je chlebem života, tak vás ani jednoho jediného nenechá bez chleba. Máte všemohoucího Spasitele! Všechna jeho moudrost je ve váš prospěch. S tebou se to nemá tak, jak se to má, protože to jiné nemůže být, nýbrž takové to je proto, že si to ten nebeský Otec na tu chvíli takové přeje. Chudý člověk může svému dítěti koupit to, na co má. Nemůže mu koupit to, na co nemá. Ale nebeský Otec má prostředků hojně, pokládá však za dobré nechat tě ve stavu, ve kterém zatím jsi.

Kdo to chápe? Ten malý. Kdo lépe rozumí? Ten menší a ten nejmenší. Kdo je menší? Kdo má více Ducha svatého. Ten má více světla. Ale vy máte Ducha svatého tolik, kolik ho jen potřebujete. A to zase je podle toho, jak jste malí. Ti malí jsou jeho obrácení. Kdybychom měli čas, tak bychom vykládali, že tu vidím rozdíl mezi církví římskou a reformovanou: Jejich přirozený člověk je podle jejich učení daleko větší než náš přirozený člověk. Ona učí, že je hříšný, ale ne tak, aby nemohl konat dobré skutky. Tak se to s námi nemá. Když ten evangelický svatý umírá, tak umírá jako zkroušený hříšník; žádné zásluhy.

To je to první. Jestli budeme malí, budeme chápat. Ale ono to půjde dál.

II. I jiní budou chápat

Koho pošlu? Kdo půjde? Ten malý, menší, nejmenší. Vy budete kázat a bude to pro vás veliká milost. „Mně, daleko nejmenšímu ze všech bratří, byla dána ta milost, abych pohanům zvěstoval nevystižitelné Kristovo bohatství.“ Pán Ježíš má své plány se světem na věky věků. Svět je takový, jaký je, protože si to zatím takové přeje. Ta mrákota je zde na to, aby se zde ukázalo jeho světlo. Koho pošle? Ty malé, menší a nejmenší, své svaté. Nepošle anděly, ti jsou moc velicí. A žádného světského člověka, žádného Baláma a žádného Kaifáše. Ten malý je ten, který visí na Pánu Ježíši. A ten malý, menší a nejmenší nese to Slovo Boží, tu vůni života, to Boží ovzduší. Všichni jeho dělníci jsou malí, ale plní vůně Boží.

Jak to dopadne? Otevřete si to, co jsme četli na počátku. Co čteme ve Skutcích apoštolů 4,33? „Boží moc provázela svědectví apoštolů o vzkříšení Pána Ježíše a na všech spočívala veliká milost.“ Na všech spočívala veliká milost! Rád si to představuji: Takové rozvlažení, takové ovzduší jara Božího, tak radostně ti malí, menší a nejmenší vydávají svědectví o Pánu Ježíši! Víra krásně kvete takovému malému apoštolu, který je u sebe nejmenší.

Nu, myslíte si, že u mne něco pochytíte, když má víra krásně nekvetete? A proč jim tak krásně víra kvete? Protože jsou svatí Boží, takoví maličcí a jsou plni Pána Ježíše, kdežto vy zatím, kteří si přejete věřit, věřit nemůžete. Tak se věci mají. Podívejte se do Jana 5,44: „Jak byste mohli uvěřit, když oslavujete sebe navzájem, ale slávu od samého Boha nehledáte!“ Vy chcete být něco v očích druhých lidí. To je s vírou konec! Jestliže mám v Pána Ježíše věřit, pak musím být ten nejmenší ztracený člověk. Tak kázali a byli ti nejšťastnější lidé na světě. To jest ta největší milost, která se mi může stát, když mne pošle: „Jdi, zvěstuj to těm svým lidem!“ Takoví lidé mají na světě nejméně zklamání. Neboť ten nejmenší má jedinou vůli, aby se děla vůle Boží. Kdo užije nejvíce lásky na světě? Ti malí a ti menší a ti nejmenší. Takový tvrdý člověk a jak přišel mezi děti, změkl. To je rada Boží: s tím malým pěkně a s tím nejmenším nejlépe. Pán Bůh rozsypává celému světu svou lásku, ale na ty nejmenší nezapomene nikdy.

III. Jaké to bude v tom Novém roce?

Takové, že nikdo na těch Božích řádech nezměníte nic. Zde jsou ta nevystižitelná bohatství Kristova a bude kázáno a vypravováno o Pánu Ježíši, ale jiskřička evangelia v tom nebude. Ale budou tu ti jeho maličcí. Kdo je bude posílat? On sám. Koho bude posílat? Ty malé, menší a nejmenší. Skrze ně bude konat dílo obrácení při druhých lidech.

Představte si, že je u nás plno ovoce Ducha svatého, ale to první při nás není. Každý je u sebe tak veliký. Nu, mnoho-li je tu ovoce Ducha svatého? Žádné. Mudrci řečtí a římské – ti si hleděli ctnosti. Stoikové pěstovali čtyři kardinální ctnosti: moudrost, mírnost, statečnost, spravedlnost. To jsou jejich základní ctnosti, ale doporučujte jim, aby

byli maličci! Co je na těch ctnostech duchovního? Nic. Když zreformujeme celé Čechy, dobře, ale jaké to bude, když jsem takový tělesný člověk? A jaké to může být obrácení, když se to stalo skrze mne?

Já jsem hotov. Všichni bychom si přáli něco nového v nastávajícím roce. To tu je; to nevystižitelné bohatství Kristovo. A teď si představte, že na to nedošlo v roce 1910 a v celém našem životě a že jsme na věčnosti a musíme si říci, že na to nedošlo. Proč? Že jsme byli malí? Ne, ale proto, že jsme byli příliš velicí a Bůh své řády nezmění. „Mně, daleko nejmenšímu ze všech bratří, byla dána ta milost, abych pohanům zvěstoval nevystižitelné Kristovo bohatství.“ Amen.

Kázáno 2. ledna 1910.

V NEBI NEBUDU CIZINEC

Charles H. Spurgeon

*Povedeš mě podle svého rozhodnutí a pak do slávy mě přijmeš.
(Ž 73,24)*

Den ode dne a rok od roku věřím v Boží moudrost a lásku a vím, že nevěřím nadarmo. Žádné jeho dobré slovo nikdy nezklamalo a jsem si jist, že žádné nikdy nespadne na zem.

Svěřuji se do jeho rukou, aby mě vedl. Nevím, jakou cestu bych si měl zvolit: Pán rozhodne o mém dědictví za mě. Potřebuji radu a poučení, neboť mé povinnosti jsou spleť a má situace složitá... Před vlastním úsudkem nebo radou přátel dávám přednost radě neomylného Boha...

Brzy přijde konec: ještě pár let a budu muset odejít z tohoto světa k Otci. Můj Pán bude blízko mého lůžka. Setká se se mnou u nebeské brány: Přivítá mě v zemi slávy. V nebi nebudu cizincem: můj vlastní Bůh a Otec mě přijme do své nekonečné blaženosti.

Sláva tomu, kdo mě vede zde a přijme na onom světě. Amen.

POZDNÍ PŘÍCHODY DO CÍRKVE – ZÁLEŽÍ NA TOM?

Stephen Rees

Proč lidé chodí do církve pozdě?

Vzpomínám si na rodinu, kterou jsem dobře znal, když jsem vyrůstal. Každou neděli ráno ta rodina přicházela do kostela pozdě. Přicházeli až po první písni a po modlitbě služebníka. Čekali v předsíni, až modlitba skončí. Když klavírista vyloudil úvodní tóny druhého chvalozpěvu, vmísili se dovnitř a rozhlíželi se, kam si sednout. Někdy, když byla budova plná, se rodina musela rozdělit a sedět odděleně. Jedno z dětí se třeba muselo protlačit řadou lidí, aby si sedlo na volné místo. Jiné se zase muselo prodírat uličkou sem a tam, dokud si všichni v řadě nepřesunuli své věci a neposunuli se, aby uvolnili místo. Než skončil chvalozpěv, rodina už obvykle seděla na svých místech, jeden se možná nepohodlně tísnil za sloupem, jiný na schodech kazatelny. A pak, když přišel večer, se představení opakovalo znovu. Stále přemýšlím, proč to tak bylo – ne občas, ale každý týden. Pravděpodobně věděli, jak dlouho trvá cesta do sboru. Věděli, v kolik hodin musí vyrazit, aby se tam dostali včas. Věděli, co je třeba udělat, než vyjdou z domu. A přesto týden co týden přicházeli o sedm nebo osm minut později. Proč nezačali s přípravami o devět (nebo dokonce o deset) minut dříve? Nevím, ale nebylo to tak.

Když se na jaře posunuly hodiny dopředu, určitě vyšli z domu o hodinu dřív než předchozí týden. Protože nepřišli o hodinu a sedm minut později, ale o stejných sedm nebo osm minut jako před týdnem. A když se na podzim otočily hodiny zpátky, neznamenalo to, že by tam konečně dorazili včas. Ne, stále měli zpoždění přesně ve stejném rozsahu.

Chodil jsem do stejné školy jako některé děti z této rodiny. Většinou ráno chodily do školy včas. Některé z nich byly ve sportovních týmech. Na zápasy chodili včas. Otec rodiny byl sám učitelem. Pravděpodobně chodil na vyučování včas. Dovedu si představit, že když byli členové rodiny objednaní k lékaři nebo zubaři, dorazili včas. Ale když šlo o církev?

V čem je problém?

Tato rodina není vůbec ojedinelá. Dobře, možná není mnoho lidí, kteří by byli tak důslední ve svých zpožděních. Ale v církvi, kde jsem pastorem, se za ta léta určitě objevila řada lidí, kteří chodili pozdě s nepochopitelnou pravidelností. Mám podezření, že takoví lidé se najdou ve většině církví.

U některých stálých opozdílů jsem se snažil trochu sondovat. „Všim jsem si, že v poslední době chodíte často pozdě. Je v tom nějaký problém?“ Koneckonců může existovat zcela legitimní důvod, proč tito lidé chodí tak často pozdě. Třeba první autobus jezdí v neděli dopoledne až v 10.15. Možná si babička musí každé ráno přesně v 10.20 vzít léky – právě v době, kdy by rodina měla odcházet z domu. Ale ne, žádné vysvětlení. Jen takové pobekávání: „Ehm... ehm... ehm – no, nikdy mi moc nešlo ranní vstávání.“ Nebo nevrle: „No, děti se dají těžko zorganizovat, víte.“ Což nevysvětluje, že Jack dokáže vstávat včas každý další den v týdnu, ani to, že Mary dokáže od pondělí do pátku odvést Jonesovy děti včas do školy.

Pravdou je, že pokud křesťané pravidelně chodí do sboru pozdě, je to ve většině případů proto, že se nesnaží přijít včas. A důvodem je to, že to nepovažují za důležité. Není však pochyb o tom, že je důležitější být dochvilný, pokud jde o shromáždění církve, než o cokoli jiného. Uvedu vám několik důvodů, proč to říkám.

1. Pokud přicházíte do sboru pozdě, přicházíte o část shromáždění.

Můžete si to dovolit? Věříme (nebo snad ne?), že Bůh používá modlitby, zpěv a čtení Písma, aby nasýtil naši duši. To úvodní čtení z Boží knihy není jen rituál. Skutečně očekáváme, že skrze něj k nám Bůh promluví. A pokud tam nejste, neslyšíte, co vám říká.

Když zpíváme ten první chvalozpěv, zpíváme ho Bohu, ale zpíváme ho také sami sobě a jeden druhému „se vši moudrostí se navzájem učte a napomínejte a s vděčností v srdci oslavujte Boha žalmy, chválami a zpěvem.“ Pokud tam nejste, neslyšíte své spoluvěřící, jak vám zpívají. Nebudete mít podíl na tomto prožitku melodie v srdci. Zatímco ostatní budou obohaceni, vy o to přijdete.

Nejen to, ale ani z té části bohoslužby, které se zúčastníte, nebudete mít takový užitek, jaký byste měli mít. Každé shromáždění církve je – nebo by mělo být – uspořádaným celkem. Každá část je naplánována tak, aby zapadala do všech ostatních částí.

Bohoslužby na den Páně v církvi, kde jsem pastorem, obvykle začínají čtením z Písma. Je vybráno tak, aby vrhalo světlo na pasáž nebo téma, které bude kazatel později vykládat. Pokud očekávám, že budu kázat především ze Starého zákona, bude první čtení z Nového zákona. A naopak. Písně, které zpíváme v první části shromáždění, jsou vybírány tak, aby nás připravily na hlavní témata kázání. Modlitby na začátku bohoslužby a před kázáním jsou odrazem toho, co kazatel pocítoval při přípravě poselství.

Lidé, kteří tato čtení, chvalozpěvy nebo modlitby vynechali, nebudou schopni pochopit celkovou myšlenku bohoslužby. Budou jako někdo, kdo jde do kina na thriller, přijde o dvacet minut později a snaží se pochopit zápletku.

2. Pokud přicházíte do sboru pozdě, nemáte čas se připravit.

Proč chodíme do církve? Abychom se setkali s Bohem, abychom slyšeli jeho hlas, který k nám promlouvá prostřednictvím čtení, chvalozpěvů a kázání, abychom mu odpovíděli modlitbou, chválou a zbožností. Je to úžasná a nádherná výsada. A je třeba se na to připravit.

Minuty před začátkem bohoslužby jsou zásadní. Jak je strávíte? Pozdravíte se s každým, s kým potřebujete mluvit. Ujistíte se, že děti byly na toaletě. Usadíte je a ujistíte se, že mají zpěvník a Bibli. A teď máte pár chvil na to, abyste si připomněli, proč jste tady. A připomenout si, že je tu on – že slíbil, že tu bude. Připomenout si krvavou oběť, která umožnila svatému Bohu mít společenství s hříšnými lidmi. Chvilu na modlitbu – na prosbu o odpuštění hříchů, na prosbu o pomoc Ducha. Chvilu na to, abyste si prošli slova úvodního chvalozpěvu, abyste při jeho zpěvu zpívali slova, která jste již přijali za svá. Chvilu tichého uctívání.

Pisatel listu Židům nás vybízí, abychom sloužili „Bohu tak, jak se jemu líbí, s bázní a úctou. Vždyť, náš Bůh je oheň stravující“ (Žd 12,28–29).

U koho je pravděpodobnější, že najde tohoto ducha pravého uctívání? U věřícího, který se připravuje způsobem, který jsme popsali? Nebo u někoho, kdo přijde s pětiminutovým zpožděním, je rozrušený a v rozpacích, tápavě hledá číslo písně, prohledává kapsy a pak si uvědomí, že si v autě zapomněl brýle? Kdo má ze společného shromáždění větší užitek?

3. Pokud přicházíte do sboru pozdě, pravděpodobně rušíte ostatní.

Není to zřejmé? Jak se mohou lidé soustředit na to, co poslouchají nebo co zpívají, když si uvědomují bouchání dveří, pozdní příchody, přesouvání židlí, rodiče říkající dětem, kam si mají sednout, protestující děti?

Pokud navštívíte koncert v Královské koncertní síni nebo v Bridgewateru, zjistíte, že dveře se zavírají pět minut před začátkem představení. Opožděným návštěvníkům není dovoleno rušit ostatní od poslechu. Nechtěl bych, aby to tak bylo i v církvi. Ale co je závažnější – vyrušovat lidi, kteří se snaží poslouchat Mahlera, nebo vyrušovat lidi, kteří se snaží uctívat Boha?

Nakonec jde vlastně o to, zda milujeme své spoluvěřící. Pavel píše: „Každý ať má na mysli to, co slouží druhým, ne jen jemu“ (Fp 2,4). „Každý z nás ať vychází vstříc bližnímu, aby to bylo k dobru společného růstu“ (Ř 15,2). Věřící, který bere tyto příkazy vážně, bude velmi pečlivě dbát na to, aby svým bližním pomáhal, a ne jim překážel. A to znamená, že bude pracovat na tom, aby chodil do sboru včas.

4. Pokud přicházíte do sboru pozdě, ztěžujete tím práci kazateli.

Každý kazatel má zkušenost s tím, že stojí vepředu a přemýšlí, zda má začít bohoslužbu v určený čas. Polovina míst je stále prázdná. Má čekat, zatímco lidé, kteří přišli včas, se dívají na hodinky a děti jsou neklidné? Nebo začne bohoslužbu jen proto, aby ji následně přerušovali lidé přicházející ve dvouminutových intervalech?

Možná se rozhodne začít, otevře ústa, aby se pomodlil, a pak si uvědomí, že právě přichází půl tuctu opozdílů. Odmlčí se, než se

dostanou na svá místa, a začne znovu, aby ho po prvních několika větách přerušila další skupinka opozdílů. Ztratí myšlenky, snaží se dokončit modlitbu, v zoufalství to vzdá a spěšně řekne „amen“.

Ohlásí čtení a začne číst. Ale právě když dojde k nejslavnostnějšímu a nejdojemnějšímu verši pasáže, vstoupí dvě ženy na vysokých podpatcích. S rachotem projdou uličkou, najdou si svá místa, hlučně obracejí stránky Bible, naklánějí se k sousedům, aby se zeptaly na odkaz. Když se na ně podívá, ztratí se v daném textu a nakonec zakopává o slova.

Musí učinit důležité oznámení, ale uvědomuje si, že řada lidí ještě nedorazila. Měl by změnit pořadí bohoslužby a oznámit to, až všichni konečně dorazí? Nebo to má udělat podle plánu a po bohoslužbě obejít všechny lidi, kteří to nestihli, a říct jim to jednotlivě?

Měl by být kazatel schopen zvládat všechna tato rozptýlení? Ano, samozřejmě by měl. Pavel kázal na tržištích, kde ho vyrušovali nepřátelští posluchači, a vzduchem létaly kameny. Kázal, zatímco rozrušené davy vyly po jeho krvi a králové a místodržící se mu posmívali. Jsem si jistý, že by si dokázal poradit i s několika opozdílci na bohoslužbě.

Proč však těm, kteří „bdí nad vámi a budou se vás zodpovídat“, ztěžovat život? „Kéž to mohou činit s radostí, a ne s nářkem...“ (Žd 13,17). Každému kazateli je přikázáno, aby „zvěstoval slovo Boží“ (1Pt 4,11). Není úkolem každého křesťana mu v tom pomáhat?

5. Pokud přicházíte do sboru pozdě, dáváte tím veřejně najevo, jakého Boha uctíváte.

Co tím říkáte? Říkáte své rodině, svým spolubratřím, návštěvníkům sboru, pozorujícímu světu, že Bůh není tak důležitý.

Čím je někdo důležitější, tím více si dáváte pozor, abyste s ním dodržovali schůzky. Pokud vám šéf řekne, že máte být v jeho kanceláři v devět hodin ráno, jste tam. Pokud jste pozváni do Buckinghamského paláce na setkání s králem, dáte si pozor, abyste nepřišli pozdě.

Chodíme včas na dohodnutá setkání, když si myslíme, že je to důležité. Co může být důležitějšího než toto: přijít včas na setkání s Králem králů a Pánem pánů? Ježíš Kristus slíbil, že až se jeho lid sejde, bude tam, aby se s ním setkal. Sjednal si s námi slavnostní schůzku. A nikdy

se neopozdí. Je tam týden co týden přesně na čas, aby se s námi setkal. Jak je smutné, když někteří z nás tam nejsou, aby se s ním v určený čas setkali.

To všechno jsou praktické důvody, proč je důležité chodit do sboru včas. Měl bych však dodat, že existuje i jeden zásadnější důvod.

6. Pokud přicházíte do sboru pozdě, neodrážíte Boží charakter.

Lidé mají být nositeli Božího obrazu (Gn 1,26-27). Máme odrážet Boží vlastnosti. Bůh je dochvilný. Plánuje dopředu a své plány uskutečňuje, a dělá to přesně a včas. Než stvořil vesmír, naplánoval celý běh dějin do posledního detailu. Rozhodl o přesném čase, kdy se jednotlivé události stanou. A nikdy se od časového plánu neodchýlil.

To je základní prvek Boží důvěryhodnosti. Přemýšlejte o proctví. Bůh mnohokrát prorokům předem oznámil, co se chystá udělat – a v mnoha případech i kdy.

*Věz naprosto jistě, že tvoji potomci budou žít jako hosté v zemi, která nebude jejich; budou tam otročit a budou tam pokořováni po čtyři sta let. Avšak proti pronárodu, jemuž budou otročit, povedu při. Potom odejdou s velkým jméním. (Gn 15,13-14)
Až se vyplní sedmdesát let Babylóna, navštívím vás a splním na vás své dobré slovo, že vás přivedu zpět na toto místo. (Jer 29,10)*

Proroci věděli, že Bohu lze důvěřovat, že své plány uskuteční přesně tak, jak to slíbil a v čase, kdy řekl, že to udělá.

Přemýšlejte o Boží dochvilnosti ve způsobu, jakým řídí stvořený řád. Vychází nebo zapadá slunce někdy pozdě? Zpozdí se někdy den uprostřed léta o týden? Ne. Bůh se přesně drží svého časového plánu. Zatmění lze předpovědět na tisíce let dopředu. Komety se objevují podle plánu.

Samozřejmě nemůžeme zaručit, že budeme přesní jako Bůh. Nejsme vševědoucí. Nejsme neomylní. Veškeré naše plánování může být narušeno a převálcováno Boží prozřetelností. Děti při odchodu z domu

zakopnou a odřou si kolena. Auta odmítají nastartovat. Autobusy mají zpoždění. Po noční směně zaspíte. Takové věci se mohou stát i v té nejlépe organizované a nejpečlivější domácnosti.

To by nám však nemělo bránit v tom, abychom se snažili napodobovat Boží dochvilnost. „Odložte dřívější způsob života, staré lidství ... oblecte nové lidství, stvořené k Božímu obrazu ve spravedlnosti a svatosti pravdy“ (Ef 4,22–24); „Buďte tedy dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec“ (Mt 5,48).

Je tedy důležité, abychom Boží dochvilnost odráželi v každé oblasti života – na pracovišti, při domlouvání schůzek s přáteli, při odvádění dětí do školy. Ale jestli existuje nějaký kontext, kde je mimořádně důležité, abyste zrcadlili Boha, pak je to při shromážděních v církvi. Proč vůbec máme církevní shromáždění? Odpověď: Abychom se na něj mohli společně zaměřit, uctívat ho a obnovovat se podle jeho podoby.

Vítězství v bitvě

Závěrečná myšlenka. Lidé jsou různí. Někteří budou mít s dochvilností větší potíže než jiní. Částečně to může být důsledek genetického dědictví, ale velmi často za to může i naše výchova.

Lidem, kteří vyrostli ve spořádané a dobře vedené domácnosti, může dochvilnost připadat přirozená a samozřejmá. Mohou mít problémy v jiných oblastech sebekázně, ale nemají problém s dodržováním časového rozvrhu. Pro lidi, kteří vyrůstali v chaotickém prostředí, může být dochvilnost celoživotní výzvou.

Jen málo lidí v naší společnosti věří v biblického Boha: v Boha, který je důsledný, spolehlivý a přesný. Je tedy přirozené, že tyto vlastnosti jsou tak málo oceňované. Žijeme ve společnosti, která je stále méně oddaná ideálům pořádku a sebekázně. Nikoho z nás nepřekvapí, když se dělníci nedostaví k zahájení práce ve smluvený den a čas. Nebo když se neobjeví zboží, které mělo zaručeně dorazit o víkend.

V mnoha domácnostech není pevně stanoven čas jídla, čas spánku ani vstávání. Maminka je příliš zabraná do sledování filmu, než aby připravila večeři, takže raději objedná pizzu, i když ji přivezou až deset hodin večer. Mladí lidé jsou polovinu noci vzhůru a chatují na sociálních

sítích, takže jsou ráno příliš unavení na to, aby vstali do školy. Myšlenka plánování a dodržování plánů je v mnoha rodinách neznámá. Je to úplně jiná kultura.

Máme radost, když lidé z takového prostředí přicházejí k víře a stávají se členy našich církví. Je však nepravděpodobné, že by se přes noc naučili pravidelnosti a dochvilnosti. Dlouholeté křesťany, kteří si potrpí na dochvilnost, může frustrovat, když nově příchozí narušují pořádek našich shromáždění. Pokud se to týká i vás, buďte trpěliví.

Jakmile se naši noví bratři a sestry dozvědí více o biblickém Bohu a naučí se ho napodobovat, změní se. Může to však být dlouhý a pomalý proces. Vzpomeňte si, jak dlouho vám trvalo, než jste se naučili některé lekce. Potřebují povzbuzení, ne nesouhlasné pohledy.

A vy, kteří se potýkáte s dochvilností, se prosím nevzdávejte. Nedovolte, aby vás rozpaky držely doma. Lepší je přijít pozdě a využít polovinu setkání, než nepřijít vůbec. Pokud dorazíte v první polovině nedělního shromáždění, počkejte na chvalozpěv a pak tiše vklouzněte dovnitř, zatímco ostatní zpívají. Pokud přijdete během kázání, vklouzněte ještě tišeji a posadte se dozadu.

Setkání si však nenechte ujít. Pokud stihnete jen posledních pět minut, ukázali jste, že chcete uctívat Pána v jeho den. Kdo ví? Možná právě v těch pěti minutách vám Pán ukáže, jak můžete zvítězit ve svém boji o ranní vstávání z postele. Je to bitva, kterou s jeho pomocí můžete vyhrát.

www.evangelical-times.org

JAK POSLOUCHAT KÁZÁNÍ

Patnáct praktických doporučení, jak přijímat Slovo

Kevin Halloran

■ „Dávejte pozor na to, co slyšíte.“

To jsou Ježíšova slova ze čtvrté kapitoly Markova evangelia, která řekl těm, kdo ho následovali krátce poté, co se s nimi podělil o podobnoství o různých druzích půdy – podobnoství, které vysvětluje různé výsledky hlásání Slova.

V tomto podobnoství někteří slyší Slovo, aby jim ho pak ďábel vytrhl. Jiní Slovo nepřijímají kvůli soužení, které je kvůli němu prožíváno, nebo je dusí každodenní život a starosti tohoto světa. Jedině ti, kteří Slovo slyší a přijímají, přinášejí ovoce. Jako věřící máme věnovat pozornost tomu, co slyšíme, abychom mohli nést úrodu „třicetinásobnou i šedesátinásobnou i stonásobnou“ (Mk 4,20).

To, jak nasloucháme kázanému slovu a jak je přijímáme, má velký vliv na naši křesťanskou zralost a plodnost. Ježíš chce, abychom byli aktivními posluchači – muži a ženami, kteří usilovně pracují na tom, aby rozumem porozuměli Božímu slovu a přijali ho do svého srdce. Tuto pravdu lze uplatnit v mnoha různých situacích, ale snad žádná není zřejmější než ta, kdy Boží slovo zaznívá z kazatelny v neděli ráno.

Každou neděli existuje nespočet rozptýlení, která mohou bránit naslouchání a přijímání Slova: pláč dětí, špatný spánek, myšlenky z předchozího dne nebo nedostatek soustředění. A to nemluvíme o duchovním boji, který se odehrává během kázání Slova. Proto je hlásání evangelia součástí Boží výzbroje (viz Ef 6,15.19). Posiluje v boji proti nepříteli.

Jak můžeme nejlépe naslouchat kázání, abychom co nejlépe přijali Boží slovo? Zde je patnáct praktických doporučení:

1. Připravte své srdce v modlitbě. Modlete se, abyste měli naslouchající uši a aby Duch zaséval Slovo do vašeho srdce. Vyznejte své

hříchy a prozkoumejte sami sebe, zda vaši touhu přijímat Slovo a poslouchat ho nedusí nějaké starosti tohoto světa (Mk 4,18–19).

2. Modlete se za zvěstování Slova. Modlete se za svého pastýře, aby věrně hlásal Slovo v moci Ducha. Modlete se, aby kázání Slova bylo pro sbor výzvou, poučením a budováním.

3. Před začátkem bohoslužby si přečtete pasáž, která má být vykládána. To udělejte nejlépe doma, abyste svou mysl naladili na věčnou pravdu, kterou během poselství obdržíte. Pokorně se nad pasáží modlete, aby ji Duch svatý osvítil a pomohl ji aplikovat.

4. Připravte svou mysl i tělo na přijetí Slova. To znamená, že si večer předtím dobře odpočnete a vyhnete se činností, které by vám mohly ztížit probuzení a soustředění. Může to také znamenat, že se před bohoslužbou zdržíte sledování televize nebo kontroly e-mailů, abyste si zajistili čistou mysl.

5. Přijďte do církve dříve. I když se to někomu může zdát nemožné, přinese to ovoce. Přijdete-li dříve (nebo alespoň včas), nic vám při bohoslužbě neunikne, vyhnete se zbytečné úzkosti ze zpoždění a díky času navíc budete mít možnost sdílet se s Kristovým tělem.

6. Poslouchejte kázání s otevřenou Bibli. Sledujte v Bibli, když se čte a odkazuje na Písmo. Podobně jako berojští křesťané si v duchu rozlišování ověřujte slova kazatele s tím, co říká Bůh, a podržujte se Boží pravdě.

7. Během kázání si dělejte poznámky. Nosit s sebou zápisník a zapisovat si hlavní body, odkazy na Písmo a užitečné ilustrace vám může pomoci být aktivním posluchačem, který se zapojí do kázaného slova. Děláním si poznámek vám pomůže lépe se učit a poznámky navíc budete moci použít v budoucnu.

8. Naslouchejte s modlitbou. Důvod, proč je modlitba v tomto seznamu tak často, je ten, že je tak důležitá! Naslouchání Božímu slovu a interakce s Bohem pomocí jednoduchých modliteb typu „Děkuji ti, Pane!“ nebo „To mě usvědčuje - potřebuji tvou pomoc, abych změnil své srdce“ jsou jednoduché způsoby, jak se neustále modlit (1Te 5,17).

9. Udržujte si postoj pokory a podřízenosti vůči Slovu. Při kázání běžné pasáže se můžeme snadno nechat rozptýlit nebo si pomyslet: „To už přece znám!“ Vždy jsme pod autoritou Božího slova a naše

soustředěné naslouchání a podřízení se jeho slovu bude sloužit jako uctívání našeho Boha.

10. Aplikujte pravdy z tohoto kázání na sebe – a запиšte si je. Nechceme být křesťany s velkou hlavou – tedy mít neúměrně velkou hlavu ze znalosti Bible, ale malé tělo z toho, že podle ní nechodíme. Jan 14,21 říká, že naše poslušnost ukazuje naši lásku k Bohu a povede k větší zkušenosti s ním.

11. Bojujte proti rozptylování sebe i druhých. Drobnosti mohou mít velký vliv na vaši zkušenost s přijímáním Slova. Oblečte si oblečení, které je vhodné a zároveň pohodlné. Sedněte si na místo, kde budete dobře slyšet. Vypněte telefon - nebo pokud používáte biblickou aplikaci, přepněte telefon do režimu letadlo, abyste omezili rozptylování, jako jsou textové zprávy a e-maily. Pokud jste rodiče, vychovávejte své děti k tomu, aby byly dobrými posluchači, kteří nebudou rušit ostatní.

12. Po skončení kázání diskutujte. Diskuse o kázání ve společenství pomůže k jeho upevnění. Vhodnou příležitostí k diskusi je malá skupinka, jídlo s rodinou nebo rozhovory v průběhu týdne. Interakce a aplikace Písma s ostatními prohloubí kořeny Slova ve vašem životě a bude pro ostatní vzorem, jak je důležité Slovo přijímat.

13. Zopakujte si kázání. Opakováním se učíme. Opakované přijímání Slova buď tím, že si zopakujete pasáž a své poznámky, nebo tím, že si znovu poslechnete kázání, vám pomůže upevnit vaše porozumění Slovu a říci Bohu, že se chcete učit jeho cestám.

14. Vzdejte Bohu chválu za skvělé kázání. I když je na místě mít vysoké mínění o nadaných Božích služebnících, kteří věrně kážou Slovo, slávu a chválu by měl nakonec získat Bůh. Kazatel je v nejlepším případě věrný a nadaný hlasatel slavného poselství, které patří pouze Bohu.

15. Prožívejte to. Jakub říká, že slyšet Slovo, ale neuvádět ho do praxe, je jako podívat se do zrcadla a hned zapomenout, jak vypadáte (Jk 1,23). Posluchači a příjemci Slova se stávají jeho vykonavateli - a přinášejí trvalé ovoce (Mk 4,20).

Kéž vám Bůh svým Duchem pomáhá být pozorným posluchačem a mužem či ženou, kteří přijímají Slovo s radostí ke slávě jeho jména!

www.kevinhalloran.net

OBSAH MODLITBY

– jk –

... aby se konaly ... modlitby... za všechny lidi, za vládce a za všechny, kteří mají v rukou moc... (1Tm 2,1-2)

Na tomto místě se v 1. Timoteovi v praxi setkáváme se zdravým učením o církvi. Církev je komunitou, společenstvím svatých. Společenství znamená, že k sobě patříme ještě jinak než k ostatním lidem, máme spolu jiný vztah než s ostatními. Jsme spojeni, jsme oddáni jeden druhému, nejsme si cizí, ale jsme si blízcí. Možná ne lidsky, protože máme různé zájmy, jsme z odlišných prostředí, máme různé zvyklosti, ale přesto je tady něco, co nás spojuje víc než cokoliv jiného – a to je Kristova oběť. Jsme vykoupeni a už nepatříme sami sobě, ale patříme Bohu. Všichni jsme součástí jeho rodiny (Ef 2,19). V Kristu jsme sourozenci – a toto duchovní pouto je silnější než jakékoliv jiné, protože přetrvá na věčnost. A jednoho dne budeme dokonalým společenstvím, budeme dokonale spojeni jeden s druhým a mimo církev, resp. mimo hlavu církve, Krista, nás nebude zajímat nic jiného.

Ale nyní je církev ve světě. Ještě nevešel plný počet pohanů, ještě nebyli zachráněni všichni vyvolení z Židů, a ačkoliv je církev společenstvím, není a ani nemá být uzavřeným společenstvím. Nejsme ze světa, jsme společenstvím svatých, ale jsme ve světě (J 17,14-15) – a proto se máme modlit za všechny lidi a za všechny v moci postavené. Máme být městem, které leží na hoře, máme být svící, která hoří na svícnu, solí a světlem tomuto světu (Mt 5,13-15).

Církev není uzavřenou skupinou striktně oddělenou od okolního světa (1K 5,10), ale má se dívat do světa, modlit se za svět, modlit se za všechny lidi a spolu s nimi také za vládce, v originále je za krále (jichž je v současnosti v celém světě necelých třicet) a za všechny dosl. představené, tedy za všechny, kteří jsou v nějakém postavení, kteří mají nějakou moc. Není zde nijak specifikováno, o jakou moc se jedná – jsou

to lidé na předních místech – v politice, v ekonomice, v práci, ve společnosti. Což nám ukazuje, že církev nemá žít odděleně od světa, protože se má modlit za ty, kdo vládou – a to i přes to, že se nám nemusí líbit, jak vládou a co dělají, máme se modlit za ty, kterým je svěřena nějaká autorita – může to být nadřízený v práci, může to být policie, máme se modlit za soudce nebo za místní politiky na radnici.

Je smutné, že mnozí křesťané dnes žijí tak, jako kdyby svět kolem nich neexistoval. Je to určitý druh sobectví, který bývá zahalován do zbožného roucha tzv. *nezabývání světskými věcmi*. Jak se však křesťané mohou modlit za ty, kteří stojí v autoritě, když vůbec nevědí, kdo to je? Jak se mohou modlit za problémy společnosti, když se před nimi schovávají za hradby své „zbožnosti“?

Takto žila poměrně dlouho například stará jednota bratrská. Krajířové z Krajku se stali významnými ochránci jednoty a umožnili jí být v Mladé Boleslavi, z níž se velmi brzy stalo významné centrum bratrského života. Ale bratři zastávali názor, že mají být oddělení od světských věcí, takže se nechtěli podílet na správě města. Přesvědčilo je mimo jiné to, že se stali špatným svědectvím pro své sousedy, kteří museli nést všechnu zodpovědnost za správu celého města, zatímco bratři si nechtěli „špinit ruce“ těmito světskými věcmi.

Nejsme ze světa, přesto jsme ve světě a máme být tomuto světu solí a světlem. A nepůjde to jinak, než že se budeme muset o tento svět čas od času zašpinit. Varovným příkladem může být J 18,28, kdy Židé nechtěli vejít na nádvoří Pilátova paláce, aby se neposkvřili, ale jejich srdce byla plná zášti vůči Pánu Ježíši a touhy zabít ho.

Znáte někoho na radnici tam, kde žijete? Modlíte se za své nadřízené? Víte, kdo je poslancem nebo senátorem ve vašem obvodě? Boží slovo nám přikazuje, abychom se za tyto lidi modlili! Proč se za ně máme modlit? Odpověď nacházíme v druhé polovině druhého verše:

... abychom mohli žít tichým a klidným životem v opravdové zbožnosti a vážnosti.

ZODPOVĚDNOST STARŠÍCH

Clifford Pond

Starší jsou zodpovědní za dohled nad celým životem církve. Zejména musí pečovat o duchovní potřeby členů sboru a pamatovat na to, že za svou věrnost v této službě budou muset skládat účty Bohu (Žd 13,17; 1Tm 3,5; Sk 20,28).

Tato práce vyžaduje uplatnění různých darů, které se v ideálním případě rozprostírají ve staršovstvu. Každý starší bude mít jiné dary, talenty a osobnostní vlastnosti než ostatní a každý sbor bude mít jinou kombinaci starších.

Někteří lidé se domnívají, že všichni starší mají být kazatelé. Dr. Peter Masters tento postoj hodnotí:

Ve stále větším počtu církví je například duchovní služba značně oslabena zcela novou myšlenkou, že starší církve jsou si všichni zcela rovni a že všichni jsou staršími kazateli. Toto nové uspořádání vzniklo v posledních dvaceti letech a kupodivu si získalo oblibu jak v reformovaných, tak v charismatických kruzích.

(Sword and Trowel 1985 č. 2 s. 24).

Domnívám se, že Dr. Masters má pravdu, když odmítá názor, že všichni starší jsou kazatelé. Pasáže Písma, které se používají na podporu této představy, jsou Sk 14,23; Ef 4,11–12; 2Tm 4,1–5; Žd 13,7 a 17. Žádný z těchto textů se tímto tématem vůbec nezabývá, ale je třeba věnovat bližší pozornost čtyřem dalším:

1Tm 3,2, kde je podmínka pro starší, že mají být „schopni učit“, ale jak říká Dr. Masters, „to v žádném případě neznamená kazatelskou funkci. Vůbec nemusí být nutně myšleno kázání. Každý starší, který dohlíží na stádo nebo ho pase, bude muset mít schopnost vyučovat, neboť vyučování bude nezbytné pro osobní poradenství, práci v biblických hodinách apod.“

[Má být] pevný ve slovech pravé nauky, aby byl schopen jak povzbuzovat ve zdravém učení, tak usvědčovat odpůrce. (Tt 1,9)

Opět je zřejmé, že Pavel zde nemá na mysli výslovně kázání. To může být zahrnuto, ale hlavní myšlenkou je duchovní služba na osobní úrovni.

Starejte se jako pastýři o Boží stáde u vás, ne z donucení, ale dobrovolně, jak to Bůh žádá, ne z nízké zjištěnosti, ale s horlivou ochotou, ne jako páni nad těmi, kdo jsou vám svěřeni, ale buďte jim příkladem. (1Pt 5,2–3)

Dávejte pozor na sebe i na celé stádo, ve kterém si vás Duch svatý ustanovil za strážce, abyste byli pastýři Boží církve, kterou si Bůh získal krví vlastního Syna. (Sk 20,28)

Pastýřská služba může zahrnovat také kázání, ale jejím hlavním úkolem je pečovat o každého člena církve, chránit ho a povzbuzovat.

Nový zákon zdaleka netrvá na tom, že všichni starší mají být kazatelé. Existuje jeden text (1Tm 5,17), který se zdá být přesvědčivý ohledně toho, že zatímco všichni starší se mají „starat o Boží církve“, někteří z nich se budou věnovat kázání a vyučování. Všichni starší mají sloužit Božímu lidu, který mají na starosti. Mají být kanály, skrze které Pán buduje svou církev (Mt 16,18). Můžeme srovnat tři úřady Ježíše Krista – proroka, kněze a krále – se třemi popisy, které jsou dány vedoucím místních sborů:

- prorok jako *starší*,
- kněz jako *pastýř*,
- král jako *dohlížitel*.

Tyto služby nebyly u našeho Pána oddělené a nejsou oddělené ani mezi církevními vedoucími. Dochází k prolínání těchto služeb, ale všechny tři aspekty mají vedoucí vykonávat jako celek.

Na prvním místě musí být učení. Ježíš Kristus jako prorok je pramenem moudrosti a tuto moudrost nám předal v Písmu. Starší mají

být moudří muži. Mají dobře rozumět Písmu a jsou zodpovědní za to, aby církev dostávala zdravé učení aplikované na všechny aspekty života členů.

Za druhé, kněžskou funkci, která spočívá v jemném jednání s těmi, kdo jsou nevědomí a bloudí (Žd 5,2 v kontrastu s Ez 34,4–6), lze přirovnat k pastýřství nebo pastýřům. Ježíš Kristus je dobrý pastýř, který se stará o své ovce až do té míry, že za ně položí život (J 10,14–15), a je nejvyšším pastýřem (1Pt 5,4). Starší mají být „pastýři Boží církve“ (Sk 20,28–31), což znamená, že mají „dohlížet“ na všechny členy, snažit se zajistit, aby byli chráněni před falešným učením, falešnými obavami a před zblouděním do nemoudrosti nebo bezbožnosti.

Za třetí, náš Pán je král (J 18,36–37; Zj 19,16) a vládne jako hlava své církve. Tato Kristova vláda se má odrážet ve starších, kteří dohlížejí na církev. Mají učit Božímu slovu a snažit se přivést církev k podřízenosti autoritě Písma. Povinností starších je zajistit, aby členové sboru byli usměřováni, aby svévolníci byli napravováni a vzpurní byli káráni podle zásad stanovených v Písmu. Starší jako orgán jsou za tyto věci zodpovědní. Jsou to společně starší, pastýři a dohlížitelé.

PŘIPRAVUJEME V ROCE 2024

Výzva k modlitbě | John Charles Ryle

J. Ch. Ryle píše o tom, že modlitba je nejvíce zanedbávanou křesťanskou povinností. Modlitba ukazuje na to, jaký je skutečný vztah člověka s Bohem, je jádrem a podstatou chození s Bohem. Modlitba vede pod Božím požehnáním ke znovuzrození, posiluje víru, přenáší hory a je hnací silou duchovního růstu a křesťanovy spokojenosti.

Moudrost knihy Přísloví | Jaroslav Kernal

Tři sta šedesát šest krátkých zamyšlení na na každý den tentokrát z knihy Šalomounovy moudrosti, z Přísloví. Naučte se stále dokola číst knihu Přísloví „podle data v měsíci“, tady první den v měsíci první kapitolu, druhý den druhou a tak stále dokola – a získejte Boží moudrost, která je v této knize obsažená.

O šesti bludech | Jan Hus

Jan Hus nechal napsat na zdi Betlémské kaple šest bludů, o nichž se rozepsal v tomto útlém pojednání: blud o stvoření, o víře, o odpuštění hříchů, o poslušnosti, o prokletí nebo vyobcování a blud o svatokupectví. Ačkoliv se tyto bludy v Husově pojetí týkaly římské církve ve středověku, mají svůj přesah až do současnosti. Kniha je jazykově upravená pro potřeby dnešních čtenářů.

Sledujte na www.eshop.solideogloria.cz

Každodenní zamyšlení z knihy Kazatel

Krátká zamyšlení na každý den můžete sledovat na našich webových stránkách (www.solideogloria.cz) nebo je prostřednictvím Telegramu každý den sledovat na svém zařízení.

 Spolek Soli Deo Gloria
www.solideogloria.cz
Praha 2024